

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ. . . ὀρ. 7.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . . " 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ· ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΔΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστὸν λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 33

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος διεσκορπίσθη.
Ἡ Μαργαρώ καὶ ὁ Πετρογιάννης
εὕρισκοντο δίπλα-δίπλα. Πρώτῃ ἡ ἀ-
δελφούλα ἔλυσε τὴν σιωπὴν :
— Λοιπὸν ; τί λές, Πετρογιάννη ;
— Λέγω πῶς ἦτανε ἔξοχα.
— Καὶ ὕστερα ;
— Πῶς εὐχαριστήθηκα πολὺ.
— Καὶ ὕστερα ;
— Ὑστερα, πῶς ἡ Κοκκίνο-
σκουφίτσα ἦτανε τρέλλα εὐμορφῇ
— Ἀ ! τέλος πάντων ! μ' αὐ-
τὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς ! . . . Εἴ-
δες πῶς μ' ἐκύτταξε ;
— Ἀλήθεια, μοῦ ἐφάνηκε πῶς
ἐκύτταξε συχνὰ κατὰ τὸ δικό μας
μέρος.

— Καί, ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν
λύκο καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν
τῆς, ἅμα τοῦ εἶπε ; Κάθομαι μὲ
τὸν μπαμπά καὶ τὴν μαμρά, ἐκεῖ
κάτω, καὶ πολλὰς φορὰς στενο-
χωριέμαι ποῦ δὲν ἔχω οὔτε ἀδελ-
φόν, οὔτε ἀδελφή, οὔτε φιληνάδα,
εἶδες τί ματιά μοῦ ἔρριξε, καθὼς
ἔλεγε : Οὐτὲ φιληνάδα ;!
— ὦ ! μὴν τύχη καὶ φαντά-
ζεσαι . . .

— Φαντάζομαι, λέει ; Εἶμαι βε-
βαία πῶς εἶχε τὸ νόημά της, καί,
ἅμα ἐχαιρέτησε, δὲν μου ἔστειλε
ἐμένα γέλια καὶ φιλιὰ, ναὶ ἢ ὄχι ; Καί,
ὅταν ἐσήκωσε τὸ σκουφάκι της, ἐμένα
δὲν ἐσημάδεψε, γιὰ νὰ το πάρω ἐγώ ;
— Μά, ἀλήθεια, δὲν μοῦ λές ; τί το
ἔκαμες τὸ σκουφάκι της ; εἶπεν ὁ Πε-
τρογιάννης,

Καὶ ἐκύτταξε τὴν Μαργαρώ, ἡ ὁποία
ἐκρατοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος της, ἀ-
παλὰ καὶ χωρὶς νὰ το σφίγγῃ, τὸ κόκ-
κινον σκουφάκι.

— Πρέπει νὰ τῆς το δώσωμε πίσω,
ἔρεις, καὶ πολὺ γρήγορα.

— Θά τῆς το δώσωμε, ναί, μὰ ὄχι

καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο θαρρεῖς. Προτή-
τερα, θέλω νὰ τῆς βάλω ἐπάνω μίαν
ἐνθύμησιν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

Ἡ Μαργαρώ ἐπήγαινε στὰ μαγαζιά.
Τὸ πρωί, καθὼς ἐπήγαγεν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, εἶχεν ἰδῆ μίαν πωλήτριαν τε-
χνητῶν ἀνθέων, ἡ ὁποία τῆς ἐφάνη πολὺ

Καί, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ πωλήτρια,
ἔβαλεν ἓνα μαραμένον μπουκετάκι εἰς τὸ
κιτρινισμένο ψάθινο καπέλλάκι τῆς Μαρ-
γαρώς, καὶ ἔπειτα τῆς ἔδωκεν ἓνα κα-
θρέπτην, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ ἀμείσως
πῶς τῆς ἐπήγαγεν.

Ἡ Μαργαρώ ἐκύτταξεν εἰς τὸν κα-
θρέπτην μὲ ὕφος ὄχι πολὺ εὐχαριστη-
μένον :

— Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο, καλλιτέ-
ρο, κυρία ;

— Τίποτε καλλίτερο ; εἶ-
πεν ἡ πωλήτρια, σὰν νὰ τῆς
εἶχαν κάμη καμμίαν προσβο-
λήν. Τί ἤθελες λοιπὸν ; τί
σου χρειάζεται ;

— Νά, κάτι τι φρεσκότε-
ρο, καὶ ὄχι ξεθωριασμένο
στὴ μόστρα...

— Ξεθωριασμένο ; ... Κα-
λέ, αὐτὸ τώρα πρωτοβγαίνει
ἀπὸ τὸ κουτί !

— Δὲν φαίνεται ὁμως, ἀ-
πὴντησεν ἡ μικρούλα, ἡ ὁποία
εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ἡ πωλή-
τρια ἤθελε νὰ τῆς πωλῇ
τὸν κόκκινον γιὰ ἀθ.νι... Ἐπὶ
τέλους, κυρία μου, δὲν σὰς
το λέγω γιὰ νὰ θυμώσετε, ἡ-
θελα ὁμως καὶ τι πολὺ εὐ-
μορφο, ὅσο γίνεται ὠραιό-
τερο...

— Δέν σου δίνει, διότι δὲν
ἔχει τίποτε εὐμορφο, τῆς ἐ-

σφύριξεν εἰς τὸ αὐτὶ ὁ Πετρογιάννης, ὁ
ὁποῖος ἦτο παρὼν εἰς τὸν διάλογον. Ἐ-
λα, πάμε...

— Ὅσο γίνεται ὠραιότερο ! Χαρᾶς
το ! εἶπε, σκασμένη ἀπὸ τὰ γέλια ἡ πω-
λήτρια, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν εἰς τὸ μαγα-
ζί της παρὰ μόνον ὅ,τι γίνεται ἀσχημό-
τερο. Καὶ πόσα φλουριά ἔχει ἡ εὐγενία
σας, ἐπρόσθεσε ρίπτουσα βλέμμα μοχθη-
ρὸν εἰς τὴν πτωχικὴν ἐνδυμασίαν τῆς
Μαργαρώς, νὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ τὸ
«ὅσο γίνεται ὠραιότερο» ;

Ἡ Μαργαρώ, πειραγμένη, ἔκαμε γρή-

«Ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐμάζερε τὰ λουλούδια» (Σελ. 258, στήλ. α'.)

καλὰ ἐφωδιασμένη μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος. Εἰς
αὐτὴν λοιπὸν ἐπήγε.

— Κυρία, ἤθελα ἓνα μπουκέτο ἀγριο-
λούλουδα, μὲ πολλὰς παπαρουνές· θέλω
νὰ τες βάλω σ' ἓνα καπέλλο, σ' ἓνα
πολὺ ὠραῖο καπέλλάκι, — εἶπεν, ἐνῶ
ἐκρύβε τὸ σκουφάκι μέσα εἰς τὸ φού-
σκωμα τῆς μπλούζας της, διότι δὲν ἤθε-
λε καθόλου νὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς
ἀγορᾶς καὶ νὰ μαρτυρήσουν τὸ σχέδιόν
τῆς εἰς τὴν Κοκκίνοσκουφίτσαν.

— Νά, κάτι τι ὅπως τὸ ἤθελες. Κύτ-
τα, πῶς σοῦ πηγαίνει !

γορα-γρήγορα με τον νούν της την ἄ-
θροισιν τῆς περιουσίας της, ἡ ὁποία ἤτο:
τὰ δέκα φράγκα τῆς παληᾶς τῆς κἀλ-
τας καὶ τὸ μισόφραγκον τοῦ κυρίου Δη-
μάρκου.

— Ἐγὼ δέκα φράγκα καὶ δέκα πεν-
τάρες! ἐφώνησεν, ἐνῶ ἐφευγε σὰν νὰ την
ἐκυνηγοῦσαν, διότι ἐβάζετο νὰ γλυτώσῃ
ἀπὸ αὐτὴν τὴν δευτέραν στρίγγλαν.

— Ἐκαμὲς πολὺ καλὰ καὶ τῆς το
ἄριστες τὸ μπουκέτο της, εἶπεν ὁ Πετρο-
γιάννης. Δὲν ἐντράπηκε νὰ θέλῃ νὰ που-
λήσῃ τέτοιο ἐλεεινὸν πρᾶγμα σὲ ἀνθρώ-
πους!

— Ναί, πολὺ σωστά, μὰ ἐγὼ τώρα
ποὺ δὲν ἔχω τίποτε γιὰ τὸ σκουφάκι μου;
εἶπεν ἡ Μαργαρώ μετ' ὀλίγον τόνον, ἐν
ᾧ ἐβγάλε τὸ σκουφάκι κάτω ἀπὸ τὴν
μπλουζὰ της.

— Λοιπὸν, ἐγὼ δὲν λέγω ἔτσι...
Λέγω πῶς θὰ ἔχωμε ὅ, τι μας χρειάζε-
ται, ἐπρόσθεσεν ὁ Πετρογιάννης τρίβων
τὰ χέρια του καὶ ἐπισπένδων τὸ βῆμα.

— Τί λοιπὸν; Καὶ ποὺ πηγαίνει ἔτσι
γρήγορα;...

— Πηγαίνω, γιὰ νὰ το βροῦμε μαζί.

— Ποῦ; στὸ σπιτάκι μας;

— Ὅχι, στὰ χωράφια. Νὰ πᾶμε ἐκεῖ
νὰ μαζέψουμε τὸ ωραιότερο μπουκέτο,
ποὺ ταιριάζει στὸ σκουφάκι.

— Ὡ! τί ωραία ἰδέα, Πετρογιάννη
Ἐσένα μονάχα σοῦ ἔρχονται πάντα τόσο
ωραῖες ἰδέες. Νά, δὲν πέφτω τώρα στὸ
λαιμό σου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

— Διότι εἴμαστε μέσα στὸ δρόμο, εἶ-
πεν ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη
μήπως ἡ ἀδελφὴ του κάμῃ ἐμπρὸς σ'
ὅλο τὸ χωριὸ καμμίαν παλαβομάραν.

— Ὅχι... διότι θὰ σ' ἐσφιγγα παρα-
πολύ δυνατά. Δωσέ μου ὅμως τὸ χέρι σου.

Ὁ Πετρογιάννης τὸ ἔδωκε, καὶ οἱ δύο
ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἕως τὰ
χωράφια. Ἦσαν ἐκεῖ ἄνθη κυανὰ τοῦ
αγροῦ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐπειτα, εἰς τὴν
ἄκρην τοῦ δρόμου, ἄσπερες μαργαρίτες,
καὶ παρακάτω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἤρχίζαν νὰ
ξεμυτίζουν μερικὲς κόκκινες παπαροῦνες.

Ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ Μαργαρώ
δὲν ἐφάνταζοντο κἂν πόσον ωραῖαν εἰ-
κόνα ἔκαμναν οἱ δύο των, καθὼς ἐπρο-
χωροῦσαν μαζί-μαζί μέσα εἰς τὸ στενὸν
αὐλάκι, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε δύο χωρά-
φια. Ὡ! τί ωραῖον στιγμιότυπον διὰ τὴν
ἐρασιτέχνην φωτογράφον!...

Ὁ Πετρο-
γιάννης ἐκρατοῦσε τὸ σκουφάκι, ἐνῶ ἡ
Μαργαρώ ἐμάζεψε τὰ λουλούδια. Ὅταν
τὸ μπουκέτο ἐγένιν ἀρκετὰ μεγάλο... ὅχι
καὶ παραπολύ... μπουκέτο καὶ σκουφάκι
ἐπλησίασαν τὸ ἓνα μετ' ἄλλο, καὶ τὸ
θέαμα τοῦ ἀνθισμένου ἐκείνου πράγματος
ἔκαμε τὴν Μαργαρώ νὰ ἐνθουσιασθῇ. Με-
λιγάκι ἀχυρο, ἔδωσαν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα
ἐστόλισαν μετ' ὀλίγα πράσινα φυλλαράκια,
καὶ ἐπειτα ἐπέρασεν τὸ μπουκέτο εἰς τὸ
σειρήνη τοῦ σκουφίου. Τὰ δύο παιδάκια,

καταγοητευμένα, ἐφάνταζοντο κ' ὅλας
ὅτι ἐβλεπαν τὰ χρυσὰ μαλλιάκια καὶ τὰ
μακρὰ κρεμαστὰ σγουρὰ τῆς φίλην-
δας των νὰ ξεχειλίζουν ἀπὸ τὸ σκουφάκι.

— Ἐσὺ θὰ τῆς μιλήσῃς, Μαργαρώ,
— εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, δειλιασμένος
μετ' ἡν τολμηρὰν ἰδέαν ὅτι ἐπρόκειτο
νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τοὺς πλανοδῖους θια-
τρίνους καὶ νὰ δώσῃ τὸ ἀνθοστολισμέ-
νον καπέλλάκι.

— Μεῖνε ἡσυχός, κ' ἐγὼ δὲν θὰ τα
χάσω, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφὴ του.

Καὶ τόσο γρήγορα ἔτρεχαν, ὥστε ἀ-
μέσως ἔφθασαν εἰς τὸ τροχόσπιτο. Ἀπὸ
μακρὰν εἶδαν τὴν Κοκκινোসκουφίτσα, ἡ
ὁποία, χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφα-
λήν, ἐτριγύριζεν ὀλόγυρα εἰς τὴν κα-
τασκήνωσιν, σὰν νὰ ἐπερίμενε κάποιον
καὶ ἀμέσως ἐσκέφθησαν ὅτι ἀνησυχοῦσε
διὰ τὸ σκουφάκι της. Ὅταν τοὺς εἶδε,
ἔτρεξεν ἀμέσως κοντὰ των καὶ τοὺς εἶπεν:

— Ὡ! εὐχαριστῶ! Εἴχα ἓνα τέ-
τοιο φόβο...

— Ὡ δὲν ἔχαμε σκοπὸ νὰ το κρα-
τήσωμε, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Δὲν ἦταν γι' αὐτὸ ὁ φόβος μου.
ἀλλὰ μήπως καὶ δὲν σας ξαναδῶ...

Καί, ἄμα εἶδε τὸ ἀνθισμένον σκου-
φάκι:

— Ὡ! τί ωραῖο μπουκέτο! Ἀλή-
θεια, λαμπρὴ ἰδέα! Πόσες φορές δὲν
μου ἤλθε ὁ πειρασμὸς νὰ ράψω ἓνα ψεύ-
τικο μπουκέτο ἐδῶ ἐπάνω!... Ἀλλὰ
τὰ ἔμορφα λουλούδια ἔχουν πολὺ ἀκρι-
βὰ... καὶ ἐπιτα... δὲν ἀξίζουν ποτέ
σὰν αὐτὰ που χαρίζεαι ὁ καλὸς μας ὁ
Θεός.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἔβαλε στραβὰ
στὰ μαλλιά της τὸ σκουφάκι, καί, μετ'
ἐρωτηματικὸν ὕψος, ἐκύτταξε τὸν ἀδελ-
φὸν καὶ τὴν ἀδελφήν, σὰν νὰ τοὺς ἐρω-
τοῦσε: Μοῦ πηγαίνει;

Καὶ πραγματικῶς τὸ τρίχρωμον μπου-
κέτο, τὸ ἄσπρο, κόκκινον καὶ γαλάζιον,
ἐταίριαζε θαυμαστά μετ' ὃ χρυσάφι τῶν
μαλλῶν της.

— Σὰς πηγαίνει μιὰ τρέλλα! εἶπεν
ἡ Μαργαρώ μιὰ τρέλλα! ἐπανέλαβε το-
νίζουσα καλὰ τὴν τελευταίαν λέξιν. Καὶ
ὁποῖος το βλέπει, τοῦ ἔρχεται τώρα
διὰ τῆς ἀκόμα παραπάνω νὰ σας φι-
λήσῃ.

— Ἄν ἔχετε διάθεσι, μὴ δυσκολεύ-
εσθε καθόλου...

Καὶ ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἔσκυψε καὶ
ἐπρότεινε τὸ μάγουλό της πρὸς τὴν
Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε κἂν διανοη-
θῇ, μ' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν της, νὰ
ζητήσῃ τὸσον μεγάλην χάριν.

— Ὡ! ἔγω καὶ παραῖχον διάθεσιν!
εἶπε, καὶ ἀνοίγουσα τὴν ἀγκάλην της,
ἔσφιξε τὴν μικρούλαν χορεύτριαν.

— Ἀκού δῶ, μὴ σφίγγῃς παραπο-
λύ δυνατά, ἐσφύριξε κρυφὰ-κρυφὰ ὁ Πε-
τρογιάννης εἰς τὸ αὐτάκι τῆς Μαργα-

ρώς. Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν ἤκουε τίπο-
τε. Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὴν Κοκκινোসκου-
φίτσαν, φαίνεται ὅτι δὲν ἐμείνε δυσχε-
στημένη ἀπὸ αὐτὰς τὰς διαχύσεις, διότι
ἐστέκετο καὶ τὴν ἐφιλοῦσαν, χωρὶς νὰ
κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα διὰ νὰ ξεφύγῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ Μαργαρώ ἀπέφασκε
ν' ἀφίσῃ τὴν αἰχμάλωτόν της, καὶ τῆς
εἶπε:

— Ἀ! τώρα, εἶμαι εὐχαριστημένη!
Βλέπετε εἴχα μ' ἄλγην ἀνάγκην νὰ σας
ᾤω πῶς σας ἄγα... Μά, ἀλήθεια,
δὲν σας το εἶπα ἀκόμα.

— Ἀ! ναί, εἶπε μετ' ὀλίγον τόνον
ἡ Κοκκινোসκουφίτσα δὲν μού το εἶπα,
ἐγὼ ὅμως τὸ ἐκατάλαβα.

— Μονάχα, — ἐπρόσθεσεν ἡ Μαργα-
ρώ, ἐνῶ πάλιν ἐγένετο μελαγχολικὴ ἡ
ὄψις της — ποῦ ἐσὰς δὲν μπορεῖ κανεὶς
παρὰ νὰ σας ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος σὰς
ἀγαπᾷ καὶ σας καμαρώνει, ἐνῶ ἐμένα!...

Καὶ τὸ φτωχὸ τὸ κοριτσάκι ἔριψε
εἰς τὰ φορέματά του, τὰ σχεδὸν κου-
ρελιασμένα, ἓνα βλέμμα πολὺ ἐντρο-
παλόν.

— Ἐλάτε τώρα! δὲν ἀγαπᾷ ὁ ἄν-
θρωπος τοὺς φίλους του, μόνον διότι
φοροῦν καλὰ ρούχα, καὶ ἂν σας ἀρέσω
καὶ στοὺς δύο σας, — εἶπε, περιλαμβάνου-
σα καὶ τὸν Πετρογιάννην εἰς τὴν σκέ-
ψιν της, — δὲν εἶνε, ὑποθέτω, ἐξ αἰτίας
τῆς φούστας τοῦ χοροῦ ποῦ φορῶ, οὔτε
διὰ τὸ σκουφάκι μου. Ἀγαπᾷ κανεὶς
τοὺς ἀνθρώπους, διότι τοὺς ἀγαπᾷ, διότι
ἄμα τοὺς βλέπει, μαντεύει τί συλλογι-
ζονται.

Καί, ἀποτεινομένη ἰδιαιτέρως πρὸς
τὴν Μαργαρώ:

— Τάχα, δὲν εἶπαμε κ' ὅλας ἐμεῖς
τόσα πράγματα, μετ' ἃ μάτια μας;...
Εὑρετε ὅμως, — εἶπε διακόπτουσα ἑξ-
αφ' ἑνὸς τὴν ὁμιλίαν, — ἂν θελετε νὰ τα ποῦ-
με, δὲν πρέπει νὰ μείνωμε ἐδῶ, εἴμα-
στε παραπολύ κοντὰ στὸ τροχόσπιτο,
καὶ ἔμπορὶ νὰ μας ἀκούσουν... Ἐκεῖ
κάτω, μακρύτερα, ἀνάμεσα στὸν τοῖχο
καὶ τὴ ἐκκλησίαν, δὲν ἔχομε φόβο μή
μας ἐνοχλήσῃ κανένας ἀδιάκριτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ...

Τὰ τρία παιδάκια, τὸ ἓνα κατόπιν
ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐβάδιζαν πρὸς τὸ μέρος
ἐκεῖνο. Ἡ μικρούλα θιατρίνα εἶχε πι-
σῇ τὴν Μαργαρώ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν
εἶχε βάλῃ νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς μίαν
ἀπὸ τὰς μεγάλας πέτρας, ποῦ ἦσαν δι-
μέναι μετ' ἡν ἀλυσίδα κ' ἔκαμναν φρά-
κην ὀλόγυρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ
ἰδίαν εἶχε καθήσῃ χάμω, ἐπάνω εἰς τὰ
γαλίκια, ποῦ ἦσαν κατὰ μακρὰ, ὅπως
εἶνε εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἐξάγονται
γαϊάνθρακες, καὶ ὁ Πετρογιάννης ἐμει-
νεν ὀρθίος, μετ' ἃ χέρια σταυρωμένα πι-
σω ἀπὸ τὴν ράχιν του, σὰν ἀνθρωπάκος

πάκος διακριτικὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς.
— Εἶμαι, νὰ σας ᾤω, εὐχαριστημέ-
νη ποῦ ξαναοῦρῃκα τὸ σκουφάκι μου,
εἶπεν ἡ χορεύτρια, ἐνῶ ἔψαχνε μετ' ὃ
χέρι τὸ κεφάλι της διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτο
εἰς τὴν θέσιν του. Διότι, ξύρετε, μ'
ἐμάλωσαν πολὺ αὐστηρά, ποῦ το ἐπέτα-
ξα εἰς τὴν πλατεῖαν...

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.)

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐνθυμεῖσθε πόσον ωραῖα ἀποτελέσμα-
τα ἔδωκεν ὁ περυσινὸς δευτέρος Διαγω-
νισμὸς Φωτογραφίας. Ὅλιγοι ἔλαβαν
μέρος, ἀλλὰ ἐκλεκτοί, καὶ τὰ βραβεύ-
θέντα ἔργα ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ ὅλους, καὶ
ἀνεδημοσιεύθησαν μάλιστα εἰς καλλιτε-
χνικὸν περιοδικόν, μετ' ἡν πολὺ κολα-
κευτικὴν παρατήρησιν, ὅτι τέτοια ἔρ-
α ἤμπορουν νὰ διαπρέψουν καὶ εἰς Δια-
γωνισμὸν μεγάλων! Σήμερον προκηρύ-
σω τὸν τρίτον Διαγωνισμὸν Φωτογρα-
φίας, μετ' ἡν ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς θὰ δώσῃ
ἀκόμη ἀνώτερα ἀποτελέσματα.

Οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς.

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔ-
χουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος μόνον
ἐρασιτέχναι φωτογράφοι, συν-
δρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι τῆς Διαπλά-
σεως, καὶ ἀπὸ τὰ τέλφια των ὅσα ἔχουν
ψευδώνυμον.

2.— Δὲν ὀρίζεται οὔτε τὸ σχῆμα οὔτε
τὸ θέμα, οὔτε ὁ ἔιδος τῆς φωτογραφίας.
Ἐκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ στείλῃ φω-
τογραφίαν ἐν σταντάν, ἢ μετ' ὀλίαν.
ἢ προσωπογραφίαν, ἢ τοπογραφίαν, ἢ
σκηνὰς τοῦ δρόμου, ἢ ἐσωτερικά, κτλ.

3.— Ὁ Διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ
στείλῃ ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε φωτογρα-
φίας, κολλημένας χωριστὰ εἰς χαρτόνι,
νὰ γράψῃ δὲ ὅπισθεν ἐκάστης τὸ ὀ-
νομα τοῦ καὶ τὸ ψευδώνυμον μετ' ὃ
ποσὸν ἐπιθυμεῖ νὰ διαγωνισθῇ.

4.— Βραβεῖα θάπονιμηθοῦν τὰ ὀρι-
σμένα δι' ὅλους τοὺς μικροὺς Διαγωνι-
σμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κε-
φάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, (ἄρθρον 3, § α', β',
γ'). Θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὸ φύλλον,
μετὰ τῶν Ἀποτεσμάτων, καὶ συλλο-
γὴ ἐκ τῶν καλλιτέρων βραβευμένων φω-
τογραφιδῶν.

5.— Ἄν ἡ συλλογὴ τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ εἶνε ἀρκετὰ πλουσία καὶ ἀξιόλο-
γος, θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Διαπλάσεως, εἰς μικρὰν φωτογραφικὴν
Ἐκθεσιν, προστιθὲν εἰς τοὺς ἐν Ἀθή-
ναις συνδρομητάς καὶ τὰς οικογενείας
των, καθ' ὅρισησιν ἡμέρας καὶ
ὥρας.

6.— Ἐκαστος ἐκ τῶν Διαγωνιζομέ-
νων, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸν

Διαγωνισμὸν τοῦτον, πρέπει νὰ στείλῃ,
μαζὶ μετὰ τὰς φωτογραφίας του, καὶ φράγ-
κα δύο (2). Ἐκ τῆς εἰσπράξεως ταύτης
θὰ καλυφθῇ μέρος τῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα
θ' ἀπαιτήσῃ ὁ πολυδάπανος οὗτος Δια-
γωνισμός.

7.— Αἱ φωτογραφίαι, ὅσαι δὲν θὰ
παραδοθῶν ἰδιοχείρως εἰς τὸ γραφεῖον
μου, πρέπει νὰ σταλοῦν ἐπὶ συστάσει,
καλῶς συσκευασμέναι ἐντὶς χαρτίνης
θῆκης στερεᾶς. (Αἱ φωτογραφίαι εἰς τὸ
Ταχυδρομεῖον λογαριάζονται ὡς ἐντυπα.)

8.— Δέχομαι φωτογραφίας διὰ τὴν
Μ. Φωτογραφικὸν Διαγωνισμὸν μέχρι
τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΡΙΖΕΤΕ βέβαια
ὅτι μετὰ τῶν
πολλῶν καὶ ποι-
κίλων θερινῶν μας
θεάτρων, τῶν μεγά-
λων καὶ τῶν μικρῶν,
λειτουργεῖ φέτος.
— ὅπως δὲ καθεὶς καλοκαίρι,
— κ' ἓνας Καραγκιοζής.
Καὶ ὅσοι δὲν ἐλάβετε ἀ-
κόμη τὴν περιέργειαν νὰ
τὸν ἐπισκεφθῆτε, θὰ ἐμά-
θατε τὴν ὑπαρξίν του ἀπὸ

τὰ φαντακτερά ἐκείνα καὶ πολυχρόνια
προράμματα, τὰ συντεταγμένα εἰς
γλῶσσαν κάπως μακαρονικήν, τὰ ὁποῖα
ὡς λάβαρα περιφέρουν οἱ μάγκες ἀνά
τὰς ὁδοὺς πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ...

Ἐν τοιοῦτον πρόγραμμα εἶδα προ-
χθές τὸ ἀπόγευμα, ἀναπαυόμενον εἰς τὸ
κέντρον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγμα-
τος, τὸ ἐδιόβασα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-
λους, καὶ μοῦ ἐγενήθη ἡ ὁρεῖς νὰ ὑπά-
γω τὸ βράδυ εἰς τὸν Καραγκιοζήν.

Ὡρισμένως, ἐσυλλογίσθη, ὁ Καραγ-
κιοζής εἶνε ἐξυπνότερος ἀπὸ... τὰ προ-
γράμματα του. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ ἄλ-
λην φοράν, ποῦ ἔτυχε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.
Ἐγέλασα τότε μετὰ εὐφροσύνης του,
τὰς γνησίως λαϊκάς, περισσώτερον ἀφ'
ὅσον γελῶ συνήθως εἰς τὰ ἄλλα θέα-
τρα, μετὰ τὰς ἀμφιδόλους εὐφρολογίας,
... μεταφρασμένας ἐκ τοῦ γαλλι-
κοῦ. Ναί, μὲν ὁ περιήρμος θιαοῦρχος
τοῦ Καραγκιοζή, ὁ πλουτίζων τὸν θια-
σόν του μετὰ τὸ θαυμάσιον πρόσωπον τοῦ
Μπάριμπα-Γεώργου καὶ δι' αὐτὸ ἐπονο-
μασθεὶς Μπάριμπα-Γεώργος (τὸ ἄλλο
τοῦ ὀνόμα δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι) ἀπέθανε
φέτος· ἀλλὰ καθόλου παράξ νον νάφηκε
ἱκανὸν διάδοχον, ἐφάρμιλλον ἢ ἴσως καὶ

ἀνώτερόν του. Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ.

Καὶ τὸ βράδυ ἐξεκίνησα διὰ τὸ Στά-
διον, πλησίον τοῦ ὁποῖου εἶνε ἐγκατε-
στημένον τὸ θεατράκι τοῦ Καραγκιοζή.

Εἶνε ἀκανόνιστος μάνδρα μετ' ἀνώμα-
λον ἔδαφος, μετὰ πάγκους θεάτρου ἀρκε-
τὰ σαθροῦς, μετὰ τραπέζια καὶ καθί-
σματα καφενείου, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐ-
ξηθρομένα, καὶ μετὰ τὸ μικρὸν ξύλιον
παραπήγμα τοῦ Καραγκιοζή, εἰς τὸ βά-
θος, τὸ μέτωπον τοῦ ὁποῖου καλύπτει ὁ
φωτεινὸς Καραγκιόζης-μπερτερός. Πτωχὴ
ὀρχήστρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπει
οὔτε ἡ κλασικὴ κλαπαδόρα, παίζει θο-
ρυβωδῶς ἐξωθεν τοῦ παραπήγματος. Εἰς
τὸ ἓνα ἄκρον τῆς σκηνῆς — δηλαδὴ τοῦ
μπερτερός, — φαίνεται τὸ κάπως φαντα-
στικὸν παλάτι τοῦ Πασᾶ, τοῦ Βελη-
γκέκα. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον εἶνε τὸ
σπίτι τοῦ Καραγκιοζή. Καὶ ὅλος ὁ ἐν-
τωμαστὴς χώρος μένει ἐλεύθερος, διὰ τὰ
πρόσωπα τὰ ὁποῖα... ἀναμένονται ὑπὸ
τοῦ κοινοῦ ἀνυπομονῶν.

Εἶνε δὲ τὸ κοινὸν αὐτὸ παράξενον
μωσαϊκὸν ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ,
στρατιώτας, κουτσαβάδες, λιμοκοντό-
ρους, εὐζώνους, λούστρους, καὶ ὀλίγους
κυρίους τῆς καλῆς λεγομένης τάξεως,
οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν κάπου κάπου χάριν
περιεργείας. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ
ὅτι ὅλα τὰ φῦλα καὶ ὅλαι αἱ ἡλικίαι
ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ μικτὸν αὐτὸν
πλῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπουν οὔτε
βρέφη, κοιμώμενα μακαρίως εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τῶν μητέρων των...

Ἡ παράστασις ἀπόψε εἶνε ἀρκετὰ ἀ-
στεία. Τὰ πρόσωπα τοῦ Καραγκιοζή μένον
πάντοτε τὰ ἴδια (ὁ Καραγκιοζής, τὸ
παιδί του Μολυντήρι, ὁ Νιόνιος ὁ ζα-
κυνθινός, ὁ Μπάριμπα-Γεώργος ὁ μωραῖ-
της, ὁ Βεληγκέκας κτλ.) ἀλλ' ἡ κω-
μωδία που παίζουν εἶνε ἐκάστοτε ἄλλη.
Ἀπόψε π: γ: ὁ Καραγκιοζής ἀπεφάσισε
νὰ γίνῃ γιατρός. Οἱ ἄνθρωποι τὸν πι-
στεύουν καὶ πηγαίνουν νὰ ζητήσουν τὰς
συμβουλὰς του. Καὶ εἰς τὸν ἓνα παραγ-
γέλλει ἓνα δράμι... ἀκουα-φόρτε, τὴν
ἄλλον ποῦ φορεῖ φουστανέλλες διατάσ-
σει νὰ φορέσῃ φράγκα, καὶ εἰς τὸν
Νιόνιον ποῦ φορεῖ βελάδαν, ἐπιβάλλει
φουστανέλλαν, (ἐλ' αὐτὰ μέσα θεραπευ-
τικὰ!) Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀσθενὴς ποῦ ἐ-
πῆρε τὸ ἀκουα-φόρτε, ἀνεπαύθη ἐν Κυ-
ρίῳ ὁ Μπάριμπα-Γεώργος καὶ ὁ Νιόνιος,
μετ' ἡμφιεσμένοι, εἰλκυσαν κατ' ἐπάνω
των ὅλα τὰ σάπια καὶ ὅλους τοὺς τενε-
κέδες τῆς Ἀγορᾶς, καὶ ὅλοι οἱ ἀπατη-
θέντες ἀπὸ τὸν ψευτο-γιατρὸν τὸν καταγ-
γέλλουν εἰς τὸν Πασᾶν καὶ ζητοῦν τὴν
κεφαλὴν του ἐπὶ πίνακι. Ἀλλ' ὁ Κα-
ραγκιοζής, μοναδικὸς εἰς τὸ νάποφύγῃ
τοὺς σκοπέλους, δωροδοκεῖ τὸν δικαστὴν
του καὶ... νομίζω ὅτι ἀθωώνεται, διότι
δὲν ἔμεινε ὡς τὸ τέλος.

Ναί, δυστυχῶς ἐφευγα πρὶν τελειώσῃ

ή παράστασις, διότι ὁ Καραγκιόζης ἔχει τὸ ἐλάττωμα νάρκη. Τὰ τραγούδια τοῦ (κάθε πρόσωπον ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνήν, λέγει πρῶτα τὸ τραγούδι τοῦ) βαστοῦν πολύ, κουράζου, καὶ τὰ πρόσωπα λέγουν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἀτελείωτα. Ἐπειτα ὁ ἐφετερινὸς Καραγκιόζης δὲν ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν περυσινόν. Φαίνεται ὅτι ὁ θιασάρχης ποῦ ἀπέθανε, δὲν ἀντικαθίσταται εὐκόλως... Μ' ὅλ' αὐτὰ ἐγέλασα ἀρκετά, καὶ ὑπῆρξαν στιγμαὶ ποῦ μὲ ἀπέξημίωσαν δι' ὅλην τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διαλόγων καὶ τῶν τραγουδιῶν. Το λαϊκὸν πνεῦμα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε πρῶτης τάξεως, εἶνε ἀφαστον καὶ ἀμίμητον, καὶ καμμία γραπτὴ εὐφρολογία λογίου δὲν συγκρίνεται μ' ἐκείνην ποῦ ἐξέρχεται αὐθορμήτως ἀπὸ τῆς στόμα ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ.

Ἀκούσατε π: χ: αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα

διαλόγου μεταξὺ τοῦ Καραγκιόζη καὶ τοῦ Βεληγκέκα.

Βεληγκέκας: — Εἴσαι γιατρός, βρέ σὺ, ἀλήθεια;

Καραγκιόζης: — Ἀλήθεια, πασᾶ μου, ἀμ' τί, ψέμματα; Τί συμφέρο ἔχω νὰ σε γελάσω;

Βεληγκέκας: — Τότε ποῦ εἶνε τὸ δῖπλωμά σου;

Καραγκιόζης: — Πασᾶ μου, ἐγὼ εἶμαι ξεδίπλωτος!

Βεληγκέκας: — Τὰ χαρτιά σου θέλω νὰ πῶ. Ποῦ εἶνε, βρέ, τὰ χαρτιά σου;

Καραγκιόζης: — Τὰ χαρτιά μου... πασᾶ μου... τὰ χαρτιά μου τὰ ἐπῆρε ὁ ἀέρας!

Ἀλλὰ δὲν ἐξακολουθῶ, — διότι εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ τελειώσω ποτέ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

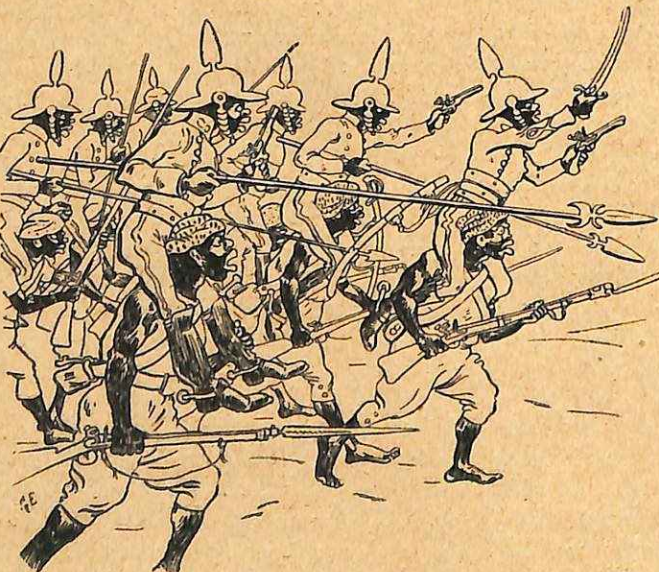
Ζ'.

Κυττάξατε τὸ παράξενον στράτευμα ποῦ περνᾷ τώρα!

Εἶνε τὸ βαρὺ ἱππικόν.

Ἱππικόν; Μὰ ποῦ εἶνε τὰ ἄλογα;

Ἀλήθεια δὲν τὰ βλέπετε; . . . Δὲν βλέπετε ὅτι κάθε στρατιώτης ἔχει στήν πλάτη του ἄλλον ἕνα; Ὁ ἐπάνω εἶνε ἵππεύς, — διότι καβαλλικεύει, — ὁ ἀπὸ κάτω εἶνε ἵππος, — διότι καβαλλικεύεται. Ἀλλὰ τὸ ἱππικὸν αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἱππικά τοῦ κόσμου, διότι εἰς αὐτὸ καὶ οἱ ἵπποι ἔχουν ὅπλα, καὶ πολεμοῦν ὅπως καὶ οἱ ἱππεῖς. Φυσικά! ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι! ἀφοῦ πεοπατοῦν μὲ τὰ δύο ποδάρια, διατί μὲ τὰ ἄλλα δύο, δηλαδή μὲ τὰ χέρια, νὰ μὴ κρατοῦν μίαν καραμπίναν μὲ μίαν ξιφολόγην;

Ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἐπινόησις χρεωστεῖται εἰς τὴν εὐφυΐαν τοῦ Κουκουμπιμπή. Ἐπειδὴ εἰς τὸ βασίλειόν του τὰ ἄλογα δὲν εἶνε ἄφθονα, ἐσυλλογίσθη νὰ κάμῃ ἄλογα τοὺς μαύρους ἀνθρώπους. Καὶ ἦτο τόσο εὐκόλως! Αὐτοὺς τοὺς ἀφίσε ξυπόλιτους ἐνῶ οἱ μαῦροι ἄνθρωποι, ποῦ καβαλλικεύουν τοὺς μαύρους ἀνθρώπους, αὐτοὶ φοροῦν, καθὼς βλέπετε, μπότες μὲ σπηροῦνια.

Ὁ Κουκουμπιμπής εἶνε πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἀνθρώπου ἱππικοῦ καὶ οὐκ ἐπέτρεπε μάλιστα νὰ συντάξῃ ἐν Ὑπόμνημα καὶ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὰς Στρατιωτικὰς Ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ εἰσαχθῇ τὸ σύστημά του καὶ εἰς τοὺς ἄσπρους στρατοὺς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μὲ φτερά ζευγαρωμένα
Πλουμισμένα, χνουδωτά,
Ὅλ' ἡμέρα ἡ πεταλούδα
Μέσ' στὸν κήπὸ μας πετᾷ . .

Ὅμως ἀμυαλὴ κυρίζει
Κι' ἀσυλλόγιστ' πολὺ
Καὶ δὲν ξέρεῖ νὰ ὠφεληθῇ
Καὶ δὲν ξέρεῖ νὰ ὠφελῇ.

Θέλει ἀνώφελα νὰ ζήσῃ
Κ' ἔτσι ἀνώφελα πεθαίνει
Κι' ἀπὸ τὴν τρελλὴ ζωὴ της
Τίποτα δὲν ἀπομένει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὅπου ὁ λόρδος ἀγοράζει ἀκριβὰ μίαν νύκην, ἡ ὁποία ὁμοιάζει παραπολὺ πρὸς ἡμίαν.

Ὅταν, ἀπὸ ἑκτακτον ὅλως συγκυρίαν, διέφυγε τὸ ξίφος τοῦ βαρῶνου Ἐστιράν, ὁ Λόρδος ἠγόησεν ὅτι τοῦ λοιποῦ τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποπειραθῇ, ὅσον εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἐναντίον τῶν νεαρῶν ταχυδρόμων τοῦ κ. Μορσένζ.

Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ταχύτερον διὰ τὴν Φλάνδραν ἥθελε νὰ τοὺς περάσῃ καὶ νὰ προπορευθῇ, ἔστω καὶ ἂν ἔσκαζεν ὅσα ἄλογα ἦτο ἀνάγκη πρὸς τοῦτο. Χάρης εἰς τὸν χρυσόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο ἀφθόνως ἐφωδιασμένος, κατέρριπεν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἔφθασεν εἰς τὰς προφυλακὰς τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, ὅπου ἐδήλωσε ποῖος ἦτο, καὶ κατῴρθωσεν νὰ λάβῃ συνοδίαν ἀπὸ δέκα πεζοὺς καὶ τέσσαρας ἱππεῖς. Μὲ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα ἤρχισε νὰ περιφέρεται καὶ ν' ἀνιχνεύῃ ὅλους τοὺς δρόμους ποῦ εἶχαν διεύθυνσιν πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀρπάσῃ τὴν βασιλικὴν ἐπιστολήν.

Ἀφ' ἐτέρου, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμερών, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν μὲ ἐπιπλέον ὁδοπορίαν, οἱ νεαροὶ μας φίλοι ἐφθασαν, χωρὶς περιπετειᾶς, εἰς τὴν κωμόπολιν Κατελέ. Ἐκεῖ τοὺς ἐπληροφόρησαν ὅτι αἱ προφυλακαὶ τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου κατεῖχον τὴν περίεξοχὴν καὶ ἐπετήρουν τὰς διόδους, αἵτινες ἔφερον πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἦτο δὲ τοῦτο ἐγκαθιδρυμένον μεταξὺ τῶν πόλεων Χάσπρης καὶ Νοαγγέλλης, παρὰ τὸν ποταμὸν Σέλλα, εἰς ἀπόστασιν ἑξ ὡστών λευγῶν ἀπὸ ἐκεί. Ἐπομένως, ἀπεφάσισαν νὰ περιμεῖνουν νὰ νυκτώσῃ καλά, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ διαδοῦν διὰ μέσου τῶν ἐχθρικών χαρακωμάτων. Ἀλλ' ὅτε ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀφίσουν ν' ἀνα-

πνεύσουν τ' ἄλογά των, τὰ ὁποῖα εἶχαν παρακουρασθῇ ἀπὸ ἐκείνο τὸ τριήμερον τρελλὸν τρέξιμον. Ὁ Γάστων ἐκρατοῦσε πάντοτε τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Νοαγγίαν, εὐθὺς μετὰ τὴν μονομαχίαν. Τὸν εἶχε φυλάξῃ μὲ λεπτολόγον μέρη μιν εἰς τὸν κόρπον του, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, τὴν στιγμὴν ποῦ τοῦ ἐδίδεν αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ Φραγκίσκος εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη του ἕνα περίερον χαμόγελο, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα...

Λοιπόν, κατὰ τὰς ἑνδεκα τὸ βράδυ, ἀποφεύγοντες τοὺς μεγάλους δρόμους ὡς πολὺ ἐπικινδύνους, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἰς ἑδυσαν εἰς μίαν μικρὰν χαλινώδη χαράδραν, ἡ ὁποία παρεπορεύετο τὴν ὄχθην τοῦ Σέλλα καί, ἐπομένως, ἔπρεπε νὰ καταλήγῃ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νοαγγέλλης, δηλαδή καταμεσῆς εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον. Ἀλλ' ἂν καὶ ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ κρύψῃ τὴν πορείαν των, ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἦτο μολαταῦτα εἰς ἄκρον δόξματος. Διὰ τοῦτο ἐπρόβαιναν μὲ πολλὴν προφύλαξιν, ὁ Γάστων ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸ κέντρον καὶ ὁ ρωμαλέος Πέτρος εἰς τὴν οὐραγίαν.

Εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἀφ' ὅτου ἐβάδιζαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ αἱ πρῶται λάμψεις τῆς ὠχροτάτης αὐγῆς ἤρχιζαν νὰ χρυσόνουν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ διατυποῦν τὰ πυκνά των φυλλώματα, ἐνῶ βαθὺ σκότος ἐκάλυπτεν ἀκόμη τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐτραβοῦσαν...

Διὰ τρίτην φορὰν ἐσχόνταπε τὸ ἄλογο τοῦ Πέτρου.

— Στὸ διάβολο! τί πίσσα σκοτάδι! ἐμουρούριεν ὁ νεαρός μας ἥρως ἔλκων ἀποτόμως τὰ ἡνία. Οὐτ' ἐγὼ δὲν βλέπω καθαρώτερα ἀπὸ τὸ ἄλογό μου.

— Λοιπόν, θὰ σὰς φέξωμεν ἐμεῖς, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀνεβόησε μίαν περιπαικτικὴ φωνή, ἡ ὁποία ἀνεδέθη ἀπὸ τὰ παρακείμενα δένδρα καὶ τὴν ὁποίαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ καταχθονίου των κατασκόπου. Συγχρόνως, μίαν συμπτωροκρότησιν τουφεκίων ἐφώτισε τὰ σκότη, καὶ σαῖραι πολλαὶ μαζὶ ἤλθαν κ' ἐσφύριζαν εἰς τὰ αὐτιά των νέων.

— Κανένας μας κυνηγμένος; ἠρώτησεν ὁ Γάστων μὲ φωνὴν πνευστιῶσαν.

— Κανένας! ἀπήντησαν μαζὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος, ἀκόμα ζαλισμένοι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

— Στὰ τέσσαρα τότε, πρὶν ξαναγεμίσουν!

Καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπερνοκόπησαν τοὺς ἵππους των, ἐνῶ ἐν ἀπόσπασμα ἀποτελούμενον ἀπὸ δέκα πεζοὺς καὶ τέσσαρας ἱππεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας ἦτο ὁ λόρδος, εἶχεν ἤδη ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ σὺνδενδρον μέρος.

— Ἀκολουθήσατέ τους τροχάδην! διέταξεν ὁ λόρδος τοὺς πεζοὺς, καθὼς καὶ δὺ ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς. — Ἐγὼ καὶ σεις, — εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν τρίτον ἱππέα, θὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς κόψωμεν τὸν δρόμον. Καί, ἂν τοὺς ἀφίσσετε καὶ σὰς ξεφύγουν, παληκάρια μου, θὰ κρεμασθῇτε ὅλοι σὰς! Ἐμπρός.

Εἰπὼν αὐτὰ ὁ λόρδος εἰσέδυσεν πάλιν ὑπὸ τὰ δένδρα, συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ.

Ὁ καιρὸς ποῦ ἐχρειάσθη διὰ νὰ δοθῇ αὐταὶ αἱ διαταγαί, εἶχεν ἐπιτρέψῃ

« Ἐπεσκόψε κυριολεκτικῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν... » (Σελ. 261, στήλ. γ.)

εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ἀπομακρυνθοῦν δλίγον. Δυστυχῶς τὰ ἄλογά των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐκκουρασθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους κόπους, πολὺ γρήγορα ἐξηγλυῶντο. Μόνον τὸ ἄλογο τοῦ Φραγκίσκου, ἐπειδὴ ἔφερε φορτίον ἑλαφρότερον, εἶχε ξεπεράσῃ τὰ δύο ἄλλα. Ἐξελίχθηκε ταχὺ σὰν ἑλός, μὲ τὴν ὁρμήν, ὥστε ὁ Γάστων ἐνόμισεν ὅτι τὸ ζῶον τοῦ Φραγκίσκου, τρομαγμένον ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, εἶχεν ἀφηνιάσῃ.

Ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸν ἀδελφόν του, ἐβύθισεν ὁ Γάστων τοὺς περνεστηράς του εἰς τὰ πλευρά τοῦ ἱδικοῦ τοῦ ἵππου... Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν,

τὸ ἐξηγλυῶνόμενον ζῶον ἐσωριάσθη κάτω. — Βαρῶνες, εἶπε τότε ὁ Πέτρος πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐσεῖς κρατεῖτε τὴν ἐπιστολήν τοῦ βασιλέως; καὶ ἂν ὅλοι μας χαθοῦμεν, αὐτὴ πρέπει νὰ φθάσῃ. Πάρτε τὸ ἄλογό μου, κ' ἐγὼ θὰ σταματήσω αὐτοὺς, ποῦ μας κυνηγοῦν.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀδελφός του ἐδίσταζε νὰ τον ἐγκαταλείψῃ, κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ Πέτρου. Κατόπιν ἐπιάσεν τὸν Γάστωνα ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν σέλλα, καὶ ἐμαστίγωσε δυνατὰ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐφυγε σὰν ἀστραπή.

Ὁ Πέτρος, ἅμα ἔμεινε μόνος, ὡχρῶς τὴν θέσιν του. Ὅπισω ἀπὸ τὸ πεσμένον ἄλογο, ἐσώρρευσε μεγάλους λίθους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φράξῃ τὴν χαράδραν καί, προφυλαγμένος μὲ τὸ πρόχειρον αὐτὸ χαράκωμα, ἐξηπλώθη πρηγῆς, μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὰ χέρια του, μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὰ δόντια του.

Πρὶν περάσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ἥχος ἐρρυθμῶν βηματικῶν ἐπληξῆς τὴν ἀκοήν του καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν πυροβολήσῃ πρὸ δλίγου, ἐφάνησαν μέσα εἰς τὸν κοίλον δρόμον.

Κατόπιν των ἤρχοντο δύο ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ὁ Πέτρος παρετήρησε μὲ ἀπορίαν τοῦ ὅτι ὁ Λόρδος δὲν ἦτο μαζὶ των.

Ἰαρετήρησεν ἐπίσης ὅτι οἱ στρατιῶται εἶχαν βάλῃ τὰς ξιφολόγχας εἰς τὰ στόμια τῶν ὅπλων των καὶ συνεπέραναν ἐκ τούτου λογικώτατα ὅτι, ἀφοῦ οἱ παληκαράδες αὐτοὶ ἐφάνοντο ἀποφασισμένοι νὰ μὴ πυροβολήσουν πλέον, σημείον ὅτι αἱ γαλλικαὶ προφυλακαὶ δὲν ἀπείχον πολὺ.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἔκαμε νὰ εὐρῇ πάλιν ὁλόκληρον τὸ θάρρος του, καὶ μὲ τὸ μετῴκιον εἰς τὰ χεῖλη ἐκάθησε κ' ἐπερίμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ φοβῇται, ὅπως οἱ ἐχθροὶ του, τὸν κρότον, ὁ δευτερότοκος τῶν Ἐστιράν ὑπεδέχθη τοὺς δύο πρώτους ἐφορμῶντας μὲ δύο πιστολισμούς, τοὺς ὁποῖους ἐρριψε σχεδὸν κατὰστηθα. Ἐπειτα, χωρὶς ν' ἀφίσῃ νὰ παρέλθῃ ἡ κατάπληξις τῶν ἐπιζώντων, ἐσηκώθη ὀρθίως, ἤρπασε μὲ τὸ ἀριστερὸν του χεῖρ ἕνα τουφέκι, τὸ ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ρόπαλον, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ ἐκράδαινε τὸ ξίφος. Μὲ αὐτὰ τὰ ὅπλα ἀρματωμένος, ὀρθίως ὀπισθεν τοῦ χαρακωμάτος του, ἐπεσκόψε κυριολεκτικῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ κυπήματά του.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Πολύ κοντά εις τὸν μεγάλον δρόμον, δίπλα εις τὴν λίμνην, ἦτο μίᾳ γέρικη καὶ παλαιὰ φιλύρα. Γύρω της τὰ φυτὰ καὶ τὰ χορτάρια εἶχαν τὸ ἐλεύθερον νὰ φυτρώνουν ὅπου ἤθελαν, καὶ τὰ δρομάκια ἦσαν γεμάτα καὶ σκεπασμένα μετ' ἀγριο-λουλούδα.

Τὰ πουλάκια ἔλεγαν τὸ δένδρον ἐκεῖνο: Παλάτι τῆς Φιλύρας, — διότι ἦτο δι' αὐτὰ στέγη φιλόξενος καὶ ἀνταυτική. Μερικὰ εἶχαν κάμνῃ ἐκεῖ τὴν φωλιτσα των, κ' ἔμεναν οἰκογενειακῶς, καὶ ἐδι-ναν συχνὰ χοροὺς καὶ συναυλίας.

Ἡ πλέον ὥραία ἐποχή ἦτον ἐκεῖ κατὰ τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὅλο τὸ παλάτι ἐμο-σχομύριζε ἀπὸ τὸ ἄρωμα ποῦ ἐσκόρπι-ζαν τὰ ἄνθη τῆς φιλύρας. Καὶ τὸ ὥραι-ότερον ἀπὸ ὅλα ἦτον ἓνα λουλουδάκι, τὸ ὅποτον εἶχαν βγάλῃ μετ' ὄνομα «Φι-λυρίτσα». Αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἦσαν ὥραια ἀνθοκόριτσα, ἀλλὰ καμμίαν δὲν ἦτο τσον-γλυκὴ, καλὸ καὶ χαριτωμένο λουλουδά-κι σὰν τὴν «Φιλυρίτσα». Τὸ φουστάνά-κι τῆς, τὸ ἀνοικτοπράσινο, εἶχε τὴν δροσιά, ὥστε οὔτε τὰ ψυχρὶνα, ποῦ εἶνε συνήθως τσονἀδιάντροπα, δὲν ἐτόλμου-σαν νὰ τὴν πλησιάσουν, μὴν τύχῃ καὶ τὴν λερώσουν.

Ἡ Φιλυρίτσα εἶχε ὥραϊον θέαν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς καμαρούλας τῆς ἄμα ἐκου-ράζετο νὰ κυττάξῃ τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ δάσους, δὲν εἶχε πρὸς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἰδῇ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν καὶ τὰ εὐμορρα ἄσπρα συννεφία. Κά-ποτε, ὅχι συχνά, ὅταν ἦτον ἀνεμοζάλη καὶ βροχή, φόβος τὴν ἐπῆκεν ποῦ ἐβλε-πε νὰ περνοῦν κοντὰ τῆς αἱ ἀστραπὲς καὶ μεγάλαις σελανγματίαις, ποῦ ἐφοβέ-ριζαν νὰ τῆς χλαῖσουν τὸ ὥραϊόν τῆς φορεματάκι κατὰ καλὴν τῆς τύχην ὁ-μως, ἤμποροῦσε τότε νὰ κρυβέται κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα, ποῦ ἦσαν ἀρκετὰ μεγά-λα, ὥστε νὰ τὴν προφυλάτουν ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν καὶ τὴν βροχήν.

Ἀφοῦ ἐπερνοῦσε τσον εὐμορρα, ὁ-λος ὁ κόσμος τότε θὰ νομίζῃ, πῶς ἡ Φιλυρίτσα ἦτο εὐτυχὴς κ' εὐχαριστημέ-νη· ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν γνώ-μην. Εἶχε τσον συνήθειαν μετ' ἐκεῖνο τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὅλοι τὸς ἄν-θρωποι τῆς εἶχαν, καὶ τῆς ἔκαμνεν τσας περιποιήσεις, ὥστε αὐτὴ δὲν ἐβλεπε τὴν εὐτυχίαν τῆς, καὶ δὲν εἶχε πρὸς ἓνα μεγάλο πόνον: ἓνα τρελλὸν πόθον ν' ἀφίση τὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ πόθος τῆς ἦτον ἀνέτητος, ἀλλὰ συχνὰ συμβαί-νει νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ παιδάκια ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ εἶνε καλλίτερα νὰ το ἀπο-φύγουν.

Κάθε μέρα ἐπαρκαλοῦσε τὴν φιλή-νάδα τῆς, τὴν Χελιδόνα, νὰ τὴν πάρῃ στὰ φτερά τῆς καὶ νὰ τὴν πᾶρῃ νὰ τῆς

δείξῃ τ' αὐτὸς ἀγνώστους· τὰ ἴδια ἐξ-τούσε ἀπὸ τῆς πεταλούδας τῆς τρελλῆς, καὶ ἀπὸ τῶν σκαρδαλίων, ἓνα βράδυ μύ-λιστα, εἶχε καθικετεύσῃ μετ' ὑπνότεριδαν νὰ τὴν πᾶρῃ μαζί τῆς. Ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἴδια ἀπάντησιν ἐλάμβανεν· δὲν ἤθε-λαν, ἢ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὴν βοηθή-σουν.

Ἐπὶ τέλους, ἓνα πρωί, τῆς ἤλθε μίᾳ ἐμπνεύσει ὅταν ἤκουσε τὸν ἀνεμὸν, ποῦ ἐπλησίαζε.

«Αὐτὸς ὁ καλὸς ἀνεμὸς, εἶπεν, ἀπὸ μέσῃ τῆς, τσες φορὲς μοῦ ἔκαμνεν εὐ-κολίες, ὥστε καὶ τώρα δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ με βοηθήσῃ.»

«Ὅταν ὁ ἀνεμὸς τὴν εἶδε τσον λυπη-μένην, ἐστάθη καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἐπαθεῖς; τί τρέχει, καλὴ μου Φιλυρίτσα;

Τότε αὐτὴ τοῦ διηγήθη τὴν λύπην τῆς, καὶ τὸν ἐθερμοπαρεκάλεσε νὰ τὴν πᾶρῃ μαζί τοῦ ἐκεῖνός τῃ ἐσυμπόνοις· ἐνόμισεν ὁμως καθήκον τοῦ νὰ τὴν προει-δοποιήσῃ.

— Φιλυρίτσα, τῆς εἶπε, θὰ μετανοή-σῃς ποῦ ἔρχεσαι μαζί μου, διότι ποῦθε-νὰ δὲν εἶνε κανεὶς τσον εὐχάριστα καὶ καλὰ, ὅσον εἰς τὸ σπίτι καὶ τοῦ.

Ἀλλὰ ἄμα τὴν εἶδε τσον λυπημέ-νην, τώρα ποῦ καὶ αὐτὸς ἐδίσταζε νὰ τὴν πᾶρῃ μαζί τοῦ, δὲν ἤμπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ παρὰ πάντως, καὶ ἔκαμνε τὸ θέλημά τῆς. Μετ' ἓνα μεγάλο ἀναστε-ναχμὴν, ποῦ ἔκαμνε κ' ἐπέστη ὅλο τὸ παλάτι, ἐσήκωσε κ' ἐπῆρε τὴν Φιλυρί-τσα, καὶ αὐτὴ ἤρρισε ἐλεύθερα νὰ χο-ρεύῃ εἰς τὸν ἀέρα.

— Τί ὥραϊα! τί εὐχάριστα! ἐφώνη-ξεν ἡ μικρούλα. Ἐπὶ τέλους εἶμαι μένη, καὶ κάμνω ὅ, τι θέλω!

Ὁ ἀνεμὸς τὴν ἔκαμνε νὰ στροβιλισθῇ ὀλίγην ὥραν καὶ ἐπειτα τὴν ἄρρισε νὰ κα-ταθῇ εἰς τὰ δροσερὰ χορτάρια. Καὶ εἶδε ἐκεῖ ἡ Φιλυρίτσα τσας ἀγνωστα πράγ-ματα, κ' ἔκαμνε τσες γνωρίσεις, ὥστε δὲν ἐστενοχωρήθηκε ὅλο τὸ πρωινόν. Ἀλ-λά, κατὰ τὸ ἀπίστευμα ἤρρισε νὰ μὴν εἶνε καὶ τσον εὐχαριστημένη μέσα στὴν πρασιναδα, ὅταν ἓνας μεγάλος σάλιαγ-κας τὴν ἐπλησίασε· τὴν ἐπῆκε ρίγος καὶ τρεμούλα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς κ' ἐφώνησε:

— Βοήθεια! βοήθεια!

Ὁ ἀνεμὸς τὴν ἤκουσε κ' ἐτρέξε νὰ τὴν βοηθήσῃ· ἀλλὰ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο καὶ εἶνε πάντα ἀγροῦκος καὶ βουνησίας, τὴν ἐπέταξε ἀπότομα ἐπάνω εἰς τὸν μεγάλον δρόμον.

Ἐκεῖ, ἦσαν πολλὰ ἀμάξια, καὶ ἄν-θρωποι ποῦ ἔκαμνεν περίπατον, καὶ ἀκόμη πρὸς τερὴ σκόνῃ, ἢ ὅποια ἔ-καμνεν ἄνδρῳ τὸ ὥραϊον φορεματάκι τῆς Φιλυρίτσας. Ἐνα ἀγροῖ ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὴν Φιλυρίτσαν, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς ἓνα σακκούλι καὶ τὴν ἐπῆρε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐκεῖ τὴν ἔβαλε εἰς

τὸν ἥλιο νὰ στεγνώσῃ καὶ νὰ ξεραθῇ. Ἐχασεν ἡ Φιλυρίτσα τὸ δροσερὸν τῆς χρώμα, καὶ τὸ δέμα τῆς ἐξάρωσε· ἐκατάλαβε πῶς ἐγίνετο γρηούλα. Καὶ τὴν στερημένην αὐτὴν ἤρρισε νὰ ταλανίζῃ τὰ ἀσυλλόγιστα νεανικά τῆς φαντασιο-κοπήματα, κ' ἐσυλλογίσθη τὰ ὥραϊα πράγματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν κατεδέχετο νὰ προσέξῃ ἄλλοτε. Ἐλυπήθη ποῦ ἄ-ρρισε τὸ παλάτι τῆς, καὶ εἶπεν, ἄλ-λὰ νὰ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ πάλιν! Λυ-πημένη καὶ μετανοημένη ἐκάθισε τότε κ' ἔκλαψε τὴν μοῖραν τῆς.

(Μιμήσις.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Γνωρίζετε τὰ λατινικὰ ἀριθμητικὰ ψη-φία; — Καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ τὰ βλέπετε καθημερινῶς εἰς τὸ ὥρολόγι σας, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 12. Καὶ ὅμως αἱ πλᾶκες τῶν ὥρολογίων, ὅλας χωρὶς καμμίαν ἐξαίρεσιν, ἔχουν ἓνα λάθος εἰς τοὺς ἀριθμούς. Λατι-νιστὶ τὸ ψηφίον 4 δὲν γράφεται ΙΙΙΙ, ἀλλὰ ΙV, δηλαδὴ 5 — 1, ὅπως τὸ 9 γράφεται ΙΧ, δηλαδὴ 10 — 1, καὶ οὕτω καθέτης. Πῶς λοιπὸν εἰς τὰ ὥρολόγια νὰ γράφεται τὸ 4 ἔτσι ἰδιότροπα; — Ἰδοὺ τὶ λέγουσιν οἱ ὥρολόγοι οἱ, ὅπως θὰ ἔβγῃ ὁ Ἀ-νανίας:

Τὸ πρῶτον ὥρολόγι, τὸ ὅποτον κατε-σκευάσθη δυοῖν περὶ τοὺς 1370, διὰ τὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Κά-ρολον τὸν Ε', τὸν ἐπιλεγόμενον Σοφόν.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἦτο πράγματι σοφός, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τὴν σοφίαν ν' ἀνυψήσῃ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους μέγα μέρος τῆς Γαλλίας, τὸ ὅποτον ἐκεῖνοι εἶχαν κα-τακτήσῃ, ἔκαμνε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγ-ματα διὰ τὸ καλὸν τοῦ βασιλείου τοῦ. Ἀλλὰ φίνεται ὅτι δὲν ἦτο καὶ τσον σο-φὸς εἰς τὰ λατινικὰ γράμματα, διότι, ὅ-ταν ὁ Βικ τοῦ ἔφερε τὸ ὥρολόγι, τὸ ἐκύ-ταξε καλὰ-καλὰ καὶ μετ' ἐπαινήσῃ, καὶ ἐπειτα, διὰ νὰ δείξῃ καὶ αὐτὸς τὴν σο-φίαν τοῦ, εἶπε:

— Μάλιστα τὸ ὥρολόγι δουλεύει πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐβάλατε τοὺς ἀριθμούς εἰς τὴν πλάκα ὅχι σωστὰ.

— Ποῦ αὐτό, Μεγαλεότατε; ἡρώτη-σεν ὁ Βικ.

— Αὐτὸ τὸ τέσσαρα ἔπρεπε νὰ εἶνε τέσσερες ἰῶτες, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Μά... κάμνετε λάθος. Μεγαλειό-τατε!

— Ἐγώ, ποτὲ δὲν κάμνω λάθος! ἐ-βρυχήθη ὁ βασιλεὺς. Πάρτε το ἀμέσως καὶ διορθώσατέ το!

Πραγματικῶς τὸ ὥρολόγι διορθώθη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἰς ὅλα τὰ ὥρο-λόγια τὸ 4 γράφεται ΙΙΙ καὶ ὄχι ΙV. Οἱ ὥρολογοποιοὶ ἠκολούθησαν πιστῶς τὴν παράδοσιν.

α Ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς στοργῆς καμ-μία δὲν εἶνε τσον δύσκολον ν' ἀποκτηθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ, ὅσον ἡ καλὴ φωνή. Τὸ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς καὶ ὁ Ἡλεκτρικὸς Σπινθὴρ βλέπουν διερχόμενον ἐν ἀέροστατον. Καὶ ὁ πρῶτος ἐρ-τὴ τὸν δεύτερον:

— Ὅταν θέλουν νὰ ἀεθλῶν, τί κάμνουν οἱ ἀερόναυται;

— Ρίπτουν ἄμμον.

— Καὶ ὅταν θέλουν νὰ καταβοῦν;

— Ξαναπέρνουν.

*Κατὰ τὸν Δι' Αὐτῶν δι' Αὐτῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΜΠΙΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἐλαβὰ τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἑμπορικῆς Σχο-λῆς Πειραιῶς διὰ τὸ δεύτερον σχολικὸν ἔτος 1905—1906. Ἡ Σχολὴ αὕτη διευθύνεται ὑπὸ τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου πτυχιούχου τῆς Γαλλ. Κυβερνήσεως κατὰ καὶ λειτουργεῖ τῆς συμπράξεως τοῦ γνωστοῦ δικηγόρου κ. Ζ. Ἀγρα-φιώτου. Ἐρεῖ καὶ οἰκοτροφεῖται ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτῆς, ἢς ζητή-σῃ τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸν κ. Κ. Παναγιωτο-πούλου, διευθυντὴν τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς, εἰς Πειραιᾶ· στέλεται δωρεὰν εἰς πᾶσα αἰ-τούνη. Ἐγὼ συνιστῶ θερμῶς τὸ ἴδρυμα καὶ προτρέπω τοὺς σκοπούστας νὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὸ ἐμπόριον, νὰ φοιτήσιν εἰς αὐτὴν τὴν Σχολὴν διὰ νὰ καταρτίσθωσιν ἔμποροι ἐπιστημονικῶς.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφετε, Πολικὸν Σέλας [Ε]. Ἀλλὰ νὰ μὴ ξεαμετα-χειρισθῇς κόκκινην μελάνην καὶ μάλιστα ἐπά-νω εἰς κόκκινον χαρτί. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἂν μου ξαναρίψῃς ἔ-σι, δὲν θὰ σου κάμω τὴν χά-ριν νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα σου, διότι τὰ μά-τια μου μοῦ χρειάζονται...

Κυματίζουσα Σημαία, [Ε] διὰ τὰς πολ-λὰς καὶ ποικίλας Στατιστικὰς σου. Καὶ εἰς σὲ ἐπίσης, Κόκκινον Κρίνον [Ε].

Ἡ Κινεζικὴ Κοιτίδα ἐπῆγε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Χρμεῖον, ὅπου εἶδε διάφορα πειράματα Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀκτίνας Χ, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐδείξαν... τὰ κόκκαλά τῆς. Φοβερὸν! Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι καὶ μελισσοκόμος. Παρήγορον ἔχεις [Ε]. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὴν φύσιν ἐν γενεῇ, τὴν ἀγάπην ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἰδιαιτέρως αἰσθάνονται ὅσοι ζοῦν καὶ ἐργάζονται πλησίον εἰς αὐτὴν. Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγνὰν τί θὰ τοῦ στείλῃς, καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, ἀλλὰ... δὲν θέλει νὰ παύσῃ.

Καὶ διὰ τὴν ζέσην, καὶ διὰ τὴν ἀσφυξίαν, καὶ διὰ τὴν μακρότητα τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου καὶ δι' ὅλα ἀπεξηγητῶν, Μαρονοῖα [Ε] μετ' ὅλα λαμπρὸν ἐκείνο ἄρισ-α, δὲ τὸ ὅποτον εἶς συγ-χαίρω ἐγκαρδίως. Ἀκούς ἐκεῖ ἂν εἶμαι εὐχα-ρστημένη!

Τὸ Παιδί τῆς Καρδίας [Ε] ἐβγήκεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ μετ' ὅσον Σήμα. Καὶ τὸ ἠρώτησαν τί εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπάντησεν ὅτι εἶνε τῆς Διαπλά-σεως· καὶ οἱ οἱ ἐπῆσαν τὴν Διάπλασιν· καὶ τὸ Παιδί τῆς Καρδίας ἠσθάνθη ὑπερφάνειαν κ' ἐφ' ὀσμὴν νὰ φανῇ ἂν ἔτιος συνδρομητῆς μου καὶ ἀπῆντης λαμπρά· καὶ τοῦ ἔβωσαν ἄ-ριστα!

Ἡ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος καὶ τὰ νέα φάρ-

μακα: Κατ' αὐτὰς ἠσθάνθη ἡ Συριανὴ Ἀκτὴ [ΕΕ] καὶ ὁ ἰατρός τῆς ἔδωκε τὴν ἐξῆς συνταγὴν: «Ἀνάγνωσις ἐντός τοῦ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τὸ ὀλιγώτερον 5 τόμων τῆς Διαπλάσεως. Φαρ-μακεῖον ὁδὸς Εὐριπίδου, 38.» Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν συνταγὴν αὐτὴν ἡ Συριανὴ Ἀκτὴ τὴν ἐ-ξετέλεσεν ἀμέσως.

Πολὺ καλὰ σοῦ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ σου, Χαρὰ τῶν Γονέων [ΕΕ]. Κανὲν παράπονον δὲν ἔχω μαζί σου, ἀπεναντίας σὲ ἀγαπῶ πολὺ. Naί, τὸ ξεσπάθωμ εἰς τὴν πόλιν σ' ἐπροδίδει πολὺ, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ γνωρίζομαι μετ' ὅσα καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδιὰ.

Ἐχω τὸ προτέρημα νὰ μὴ λησμονῶ τοὺς φί-λου μου, Διαγνωστῆς [ΕΕ], ὅσον καὶ ἂν ἀρ-γῇσου, νὰ μου γράψουν. Βλέμω... ἄσχημα θὰ τὴν εἶχες σήμερα, διότι θὰ σ' ἐρωτοῦσα ποῖα εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ... Naί, ἡ φίλια τῆς Μαργαρί-της καὶ τῆς Γρατσίλλας γίνεται ἀπὸ τὰς στενοτέ-ρας καὶ ὥραιότερας, καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ πολὺ, ἀφοῦ αἰσθάνεσαι τσον τὴν φίλιαν.

Ἐγὼ εἰς τὸν Αἴλιον Ἀριστιδῆν [ΕΕΕ]. Μετ' ἤκουσε, καὶ τὰς παραγγελίας τοῦ τῆς ἔχει γραμ-μένας χωριστά, εἰς τὸ τέλος τῆς ὥραιας τοῦ ἐπιστολῆς. Νὰ ἓνα καλὸ παιδί, ποῦ προσπαθεῖ μετ' ὅσῃ τῶν νὰ μ' ἐνκολύνῃ.

Φίλη τῶν Ζώων, [ΕΕΕ] διὰ τὰς χαριτωμέ-νας ἐπιστολάς, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμ. Οἱ φίλοι μου οἱ ὁμοιοπαθεῖς σου, θακούσων μετ' ὅσον τῶν χαρὰν ὅτι πάσχεις καὶ σὺ ἀπὸ Διαπλάσεως, φθάνουν ἂν μέχρι ξε-σπαθώματος, τὸ ὅποτον εἶνε τὸ τελευταῖον στά-διον!

Ὁρατοτάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλ' ἂν αὐτὴν τὴν ἑβδομίδα καὶ οἱ ἐξῆς: Δικέφαλος Ἀετὸς [ΕΕ], Χειμῶναθον [ΕΕ], Ὑπερ Πατριδὸς [ΕΕ], Γεώργιος Σ. Π. λυλῆς [ΕΕ], Πιερωτὴ Καρδία [ΕΕ], Χριστιανὴ Παρθένος [ΕΕ], Ρό-δον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕΕ], Οὐδεις [ΕΕ], Θυ-γάτηρ τοῦ Φαραὼ [ΕΕ], Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου [ΕΕ], Ἀειδεις, [Ε], Θαλάσσιος Ἄηρ [Ε], Ε-ρυνθὸν Προσωπεῖν [ΕΕ], Ὀχρὸν Ἀνάγν-τον [Ε], Δικηρόρος τῆς Νεολαίας [Ε], Σανθὴ Φοίβη [Ε] καὶ Οὐγὸς τοῦ Μονοπαρῶν [ΕΕ].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των. Δέχο-μαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Χειμῶναθικὴν Διακάδαν (Δ.Κ.Α. τὸ ψευδὸν-υμὸν αὐτὸ τὸ εἶχε πρὸ ἑτῶν ἕλλη φίλη μου, ἀλλὰ τὸ ἥλλαξε καὶ εἰς ἐκείνην) καὶ Πύ-ρον τῆς Ἐλευθερίας (Γ.Γ.Χ. προτιμῶ αὐτὸ ὡς εὐχρότερον) ὁ Π. τοῦ 1899 εἶνε τώρα ἀνωμα-κὸς ἡ Χ. Π. εἶνε ὑπερδυσμένη εἰς τὴν Ἀ-μερικὴν ἀπορεῖς; ἀλλὰ λάβε ὅψιν σου ὅτι ἀπὸ τότε ἐπέρασαν ἕξ χρόνιά!

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλά-ξουν: τὸ Λούβριχ δι' Αὐτῶν μετ' ὅσον Δικέφα-λον Ἀετὸν, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Ναυα-ρον Τόγγο καὶ Κοκκοπολίτερον — τὸ Ἀρχι-ζάνιον μετ' ὅσον Πιθῆρον τοῦ Βορρῶν — ἡ Ἑλληνικὴ Νήσος μετ' ὅσον Ἡρώτην Ἀρκάδι- — τὸ Πεπρωμένον μετ' ὅσον Αἴλιον Ἀριστιδῆν, Ἀδελφὴν Ψυχὴν, Νυκτοκόρακα, Ἑλληνο-παιδα καὶ Ἀρχιζάνιον — ἡ Ἑσπέρη Ἑσπέρη μετ' ὅσον Τρελλὴν Ψυχὴν, Παναγιωτὴν Ψυ-χὴν, Χρυσὴν Πεταλούδα, Χρυσὸ Παιδί καὶ Χρυσὸν Μήλον — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός μετ' ὅσον Οὐδένα, Ἰοῖδα, Περωμένον. Μὴ με Λησμονεῖ καὶ Κίτρινον Ντόμινο — ὁ Κομπο-μυρμύκης μετ' ὅσον Μαρομένον Μενεξέν, Κόρη τοῦ Αἰθέρος καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολο-γίου — ἡ Αλαριδῆσα Ἀρακαῖος μετ' ὅσον Ἀρ-χιμωτοῦλακα καὶ Βρεχμένον Ἰάσον — ἡ Γλαῦς τῆς Ἀθηνᾶς μετ' ὅσον Δοῖα καὶ τῆς Καρ-δίας, Ἀσφόν τοῦ Γάνου, Οὐδένα, Μικρὸν Δέσποιν καὶ Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ — ὁ Δοῖς τῆς Ἀμνηστίας μετ' ὅσον Δοῖα τῆς Κα-ρύστο, Κίτρινον Ντόμινο, Ἀδελφικὴν τῆς Χαλκίδος καὶ Ἀειδεις — ὁ Κρόταλος μετ' ὅσον

Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Πιρθεναγωγείου, Πτερόν τῆς Μελίσσης καὶ Ρεμβασμόν— ἡ Ὀμιχλῶδης Ψυχὴ με τὸν Μελαγχολικόν Ἐρημίτην, Ὁρὸν Ἀμύραντον, Μῆ με Ληομόνει, Κόκκινον Κρίνον καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς— ἡ Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας με τὸ Χειμῶνανθον, Κυματίζουσιν Σημαίαν καὶ Ἀροσόλουστον Νύκτα— ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς με τὴν Ἄφραν, Ἀριάδην, Μαυροτσούκαλο, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα καὶ Ὑλὲρ Πατρίδος— ὁ Φλοῦθος τῆς Θαλάσσης με τὴν Γλωσσοκολάναν— τὸ Ὑλὲρ Πατρίδος με τὴν Ἄφραν καὶ Ἀριάδην— ὁ Λόφος τῶν Γάνου με τὴν Ὁχρὸν Ἀκίνα, Παιδικὴν Χαρόν, Πορτ-Ἀρθούρ, Φαίωνα καὶ Μυστηριώδη Φύσιν— ἡ Ὀτασία τοῦ Παραδείσου με τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης— ἡ Σανδὴ Φίβη με τὸ Φρούριον τῆς Μονεμβασίας, Ὁχρὸν Ἀοιδὸν καὶ Ὁχρὸν Τραγουδιστήν.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τερᾶδια Μικρῶν Μεσαιωνικῶν διὰ δημοσιεύσαντι νῦν προστίθεται περὶ ἀνταλλαγῆς, εἰς δὲ ἀνταποδώσαν πρῶτα διὰ τοῦ Τραφέλιου μὴ τὰ ἀπελόμενα

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάλεπτον γομμάτισμον, διὰ διὰ βιβλίου. Ἐπίσης διὰ διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα διηγήσεων τοῦ δικαίου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι διὰ ἔχον προμηθευτὴ ἡλικίαν δεκάλεπτα γομμάτισμα, πρέπει νὰ ἐκπληρώσιν γραμματισμὸν τῆς χώρας ἐν ἰσοδυναμίᾳ πρὸς 10 ἑκατοστὴ τοῦ φράγματος— ὅχι διηγήσεων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὁχρὸν Πανσέληνον ([Ε], ὅχι, μὴ ἀνησυχῆς, δὲν παρεξετράπης διόλου! ἄλλως τε εἶμαι συνειδημένη εἰς τοιοῦτον εἰς ἀνυπομονησίαν) Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας ([ΕΕ] διὰ τὰ περὶ ὀνείρων καὶ διὰ τὴν μεταφράσιν τοῦ Στρατιώτου) Ὀτασίαν τοῦ Παραδείσου (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπῆλυσεν ἰδιαιτέρως) Περωντὴν Ἐλπίδα, Μέγαν Κωνσταντίνον (βεβαίως, κίλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ) Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου, (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν με τὴν ὅποιαν θὰ ἐδέχεσθαι τὴν αὐξάνει τῆς συνδρομῆς, ἂν ποτε ἀπερχίσζοτο) Ἀετὸν τῆς Μακεδονίας (τὸ Λυσόχαρτο, σοῦ ἐστάλη τὴν 2 Ἰουνίου) Νηρηίδα τῶν Ἀγρῶν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν, τὸ Π. Πνεῦμα μου ἤρεσε· ἡ ὁμοιότης τῶν Ἀσκήσεων ὁρᾶται βέβαια κάποτε εἰς σύμπτωσιν) Καθαρόν Ἀέρα (σοῦ ἔστειλα τὰς ἀγγελίας κ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) Συριαρὴν Σανδουλιαν ([ΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Α. Κοκκίον (ἔχει καλῶς δὲν μοῦ φαίνεται ἄσχημος ἡ ἰδέα διπλώματος διὰ τοὺς βραβευομένους ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα!) Ἡλεκτρικὸν Κώδωνα (ὁ ὅποιος δὲν εἶναι πλέον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ Κορίνθιος [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν) Κωληλάτιδα Κύνθον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥραϊον χρητικὸν δελτάριον) Βρυχώμενον Ἀέοντα ([ΕΕ] καὶ αὐτὸν Κορίνθιον σήμερον) Χίωνα τοῦ Ταῦτον ([Ε], δὲν τὸ ἔχει κανεὶς ὥστε εἰμπαρεῖς νὰ στείλῃς 1 δρ. καὶ νὰ τὸ πάρῃς) Εὐσταθίαν Γ. Μ. (τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρεσε πολὺ γράφε μιν συχνά) Κοκκίνοκοφὴν ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραιον ἐπιστολήν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα) Α. Δ. Γκραϊκὸν (ἔχει καλῶς) Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας ([ΕΕ] καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ δι' ἑλάν) Σπύρτο Μονάχο (αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν· προσεχῶς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἀκόμη εἰς ποῖα φύλλα) Προτομαγίαν (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐπέρασαν ὅλα, γράφε μοῦ αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Σημαίαν τοῦ Φωτός ([Ε], τί ὄνειρον! σὰν τὰ παράδοξα τοῦ Κινηματογράφου) Λαλαργίαν ([ΕΕΕ] ὁ κ. Π. ἀπῆλυσεν ἰδιαιτέρως διὰ δεῖταριον) Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα, Ἐρυθρόδερμον (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐσχόχην Ἐθωνεῖαν (καλὴ σύ εἶσαι, ἀλήθεια·... ἔτριβα τὰ μάτια μου ἅμα εἶδα τὴν ὑπογραφήν σου!) Τοῖρον (κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πού ἐσπευσας νὰ μου ἀναγγεῖλῃς τὴν εὐχάριστον εἰδησίαν) Γλαῦκα τῆς Ἀθηνῶς ([ΕΕ], καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξε-

σπάθωμα) Ὀμιχλῶδης Ψυχὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥραιότατον δελτάριον) Βανίλλαν ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) Νόρμαν ([Ε] ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομήτρια εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσων καλὰς διαθέσεις) Φωστῆρα τῆς Ἡπείρου, Θεταλομάγνητα, Μῆ με Ληομόνει ([Ε], ναί, καὶ τὰ τρία νέα μυθιστορήματα θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ μήνου) Ἀμύραντον Γελωτοποιὸν ([ΕΕΕ] ναί, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου διαρκεῖ μέχρι τέλους Νοεμβρίου, εἰσδηγήσεται μῆνα καὶ ἂν ἔχῃ γίνῃ ἡ ἀνανέωσις) Βασιλισσαν τῶν Ἀνθέων ([Ε], ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτός, Ἀρχιζιζάνιον ([Ε], δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας Μαγικῆς Εἰκόνης· πραγματικῶς, ἐκουσίως, ἐν γνώσει, ἡ βράκα τοῦ Μίμου, εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 31 φυλλαδίου, σπολίζεται μ' ἓνα βάτραχον καὶ τὸν βλέπει κανεὶς ἀμέσως) Διογένην τὸν Σινωπέα (ὁρᾶι ἦσαν) Κομπογιαννίτην, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ κτλ κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπουλον δὲν νὰ γράφω· τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Τραφέλιῳ μὴ εἰς φακέλους, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

374. **Λεξιγραφία.**

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐθνικόν,
Πτωχὸς πολὺ τὸ δεύτερόν μου
Τὸ τρίτον μου μοσχοβολᾷ,
Πόλις μικρὰ τὸ σύνολόν μου.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συντεταγμένου Ἡεροσέτου.

375. **Στοιχειογραφία.**

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπως ἔχω ἂν μάψης,
Τὸν λαίμῳ μου ἔαν βγάλῃς, νῆσον πάλιν θά-

[παντήσης.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τοῦ Ποντικισμοῦ.

376. **Μεταγραμματοσμός.**

Βγάλε Υ καὶ βάλε Ήτα
Καὶ θὰ ἴδῃς, ὦ φίλε λύτα,
Μία πόλις νὰ καθῇ
Κ' ἐν πτηνὸν νὰ πεταχθῇ.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Πόντου.

377. **Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.**

- 1.— Δεινὸς ὁ Ἰβυκος περὶ τὴν μουσικὴν.
- 2.— Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.
- 3.— Ἡ ἄμμος εὐρίσκεται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς.
- 4.— Ἀγάλλομαι σφόδρα ξεσπαθώνων.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου.

378. **Δίξυγον.**

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

πηγή, πτηνόν, πλοῖον, νῆσος

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκίσκου τῶν Σαλώνων.

379. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**

Νηρηῖς — ἄρθρον = Συγγραφεὺς +
Θεοτής — ἀριθμὸς = ἀριθμός +
Θεὰ — μέλος τοῦ προσώπου = ἄρθρον +
Βασίλειος — Ἐθνικὸν = ἀντωνυμία.

* Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Τύραννος.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουθροῦ Προσέτου.

380-84. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰοδῆποτε συμφώνου ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζετο ἄλλας τόσας λέξεις:

Κάλαιος, πόλις, νόμος, κῆμα, πόνος.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυχώμενου Ἀέοντος.

385. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἰσθμὸν:

1, Ἀρχαία ἐλληνικὴ πόλις. 2, Πόλις ἀγία. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντίου τῆς Θάσου.

386. **Φωνηεντόλιπον.**

θρ - πσπκ - κ - χρδ - μλν

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρομίνου Μενεξί.

387. **Ἰνδικὸς Γρίφος.**

Ε3 (ρῆμα) δ4 (οὐσιαστικόν) ο7 (οὐσιαστικόν) ο1 (ἀντωνυμία) τ1 (ἄρθρον) π3 (ἐπίθετον) ο2 (ρῆμα.)

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλανομίνου Ψυχῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 24

267. Ἀσχὸς (ἀς, Κῶς.) — 268. Κύρος-κόρυς.

269. Θ

Α Α 271. Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν

Κ Α Μ Ε Λ Ι Α Μ Α Χ Α Ι Ρ Α

Ο Υ Α Μ Μ Α Ρ Ε Ψ Α Σ

Ρ Μ Π Υ Ρ Α Μ Σ

Ι Α Ω Ο Σ Ι Α Η Ν Ο Σ

Ι Ι Α Σ Σ Υ Ρ Ι Α

Α

[Σημειώσεις. Ἐπειδὴ τὸ σχῆμα ἐδημοσιεύθη λανθασμένον, ἦτοι μ' ἐν ἀστέρα ὀλιγώτερον, ἢ Ἀσκήσις ἀκυροῦται] — 270. Ὁ ἀριθμὸς 18. Διότι, τὰ 2/3 = 12 + 1 = 13, ὅπερ ἔπεται τῷ 12, ὅστις εἶνε τὸ ἦμιστον τοῦ 18 (9) πὺν τῷ ἔκτῳ αὐτοῦ (3). — 272. ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΣ (Ἰαμβος, Θάμυρις, Ὑδρα, ῥάθυμος, ἀμβροσία, Μάριος, βάρος, Ὀρβρος, Σύβαρις) — 273. Διὰ τοῦ Π. Σ: Πάππος, Ἰώσηπος, Σήπω, Σηπία, Ἀσπασία = ΠΙΣΣΑ. — 274. Διὰ τοῦ Σ: ΣΠΕΙΩ, ΤΟΛΩΣΑ, ὈΝΕΙΟΣ, ΜΟΝΟΣ, ΑΣΗΡ = ΣΤΟΜΑ, ΠΟΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ. — 275. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ. — 276. Κῶστις, ἸΡΙς, ἘνΟ. τῆς, ΒρόΝτης, ὈλίγΟν, ΝῆστιΣ = ΚΙΕΒΟΝ-ΚΡΟΝΟΣ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὴ λεπτά 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νῦν ἦσαν 10 λέξεις.]

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια μόνον ἐσωτερικοῦ. — Γεώργιος Σ. Πολυλάς. Κέρκυρα. (Ε, 88)

Ζητῶ συγγνώμην παρ' ὅσων φίλων δὲν ἀνταπέδωσα δελτάρια τινα, καὶ τοὺς παρακαλῶ ἀπὸ δηλώσωσι τὰ ὀνόματά των νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνταλλαγὴν. — Stavros Stamatakis, Tcheshmé Alatsat, Voie Smyrne. (Ε—89)

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15, 16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡς ἕκαστος τιμᾶται Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 1903 καὶ 1904 ὡς ἕκαστος τιμᾶται Ἀδετος 7 φρ. Χρυσὸς φρ. 10.